

MOTÝL

Strach je твоjím jediným spoločníkom

ODDELENIE

D

FREIDA
McFADDEN

ODDELENIE D

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lží
Profesorka
Za zamknutými dverami

Zo série *Pomocníčka*:
Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky
Pomocníčka ťa vidí

ODDELENIE D

FREIDA
McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Ward D

Copyright © 2023 by Freida McFadden
All rights reserved.
Translation © Dorota Lamačková, 2024
Cover photo © stock.adobe/Álvaro Germán Vilela

Napísala: Freida McFadden
Preložila: Dorota Lamačková, 2024
Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2025
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-394-1

Pre mojich pacientov

1

PRÍTOMNOSŤ

Milá AMY BRENNEROVÁ,

dnes Vám bola pridelená nočná služba na našom hlavnom uzavretom psychiatrickom pracovisku, oddelení D.

V rámci prípravy na službu si, prosím, prečítajte nasledujúce pokyny:

- Bude Vám pridelený číselný kód, ktorý použijete pri odchode z oddelenia D. Ak počas služby nenastane výnimočná situácia, NESMIETE opustiť pracovisko.
- Neposkytujte pacientom žiadne osobné informácie, detaily o svojom živote alebo svoju adresu.
- Nasledujúce predmety nie sú na oddelení D povolené: alkohol, horľavé kvapaliny, pripínáčky, perá, ihly, svorky, kancelárske spinky, špendlíky, pilníky na nechty, pinzety, kliešte na nechty, tabakové výrobky, elektronické cigarety, igelitové vrecká, žiletky,

zbrane alebo akékoľvek iné predmety, ktoré môžu byť použité ako zbrane.

- Neočakávajte, že sa počas služby vyspíte.

Ošetrojúcim lekárom je dnes v noci DOKTOR BECK. Keď prídete na oddelenie D, ohláste svoj príchod ošetrojúcemu lekárovi.

S pozdravom
Pauline Walterová
asistentka primára psychiatrie

Pani Pritchettová nedokáže spať. Alebo to tak aspoň naposledy bolo, keď prišla do tejto psychiatrickej ambulancie, v ktorej v rámci štúdia na lekárskej fakulte pracujem už druhý týždeň. Pracujem s psychiatrom, ktorý sa volá doktor Silver, ale dala som mu prezývku doktor Uspávač (aspoň sama pre seba), pretože osemdesiat percent pacientov, ktorí k nemu chodia, prichádzajú s problémami so spánkom. Vysokoškolská prax na psychiatrii mi má ukázať, ako to obvykle chodí v psychiatrických ambulanciách, čiže by som mala pracovať s depresiou, úzkosťou, psychózami a podobne, ale v skutočnosti sa tu rieši len spánok. A mne to tak vyhovuje.

Ešte stále mám v malom zošite poznámky, ktoré som si urobila pri poslednej návšteve pani Pritchettovej. Až doteraz som si neuvedomila, že mám také nečitateľné písmo. Viem po sebe prečítať len to, že má šesťdesiat rokov, a ešte dve ďalšie vety:

Nevie zaspať.

A potom:

Kocúr.

Slovo „kocúr“ som niekoľkokrát podčiarkla, takže asi bolo dôležité, ale neviem rozlúštiť, čo nasleduje za ním. Asi niečo o mačkách. Možno jej na tvári sedel kocúr, keď sa snažila zaspať. Mne sa to raz stalo.

Pani Pritchettová sedí v ordinácii. Krátke šedivé vlasy má učesané do uhladeného mikáda a v lone drží veľkú ružovú kabelku. Na rozdiel od väčšiny ordinácií, ktoré som videla, táto nemá vyvýšený ošetrovací stôl. Je to len miestnosť s dvomi drevenými stoličkami. Na jednej sedí pani Pritchettová, ja si sadnem na tú druhú, ale potom, keď príde doktor Uspávač, pustím ho na ňu a budem nad nimi nesmelo postávať.

„Amy!“ skríkne pani Pritchettová, keď vojdem dnu. „Som tak rada, že vás vidím, drahá!“

„Naozaj?“ Toto nie je bežný pozdrav, ktorý dostávam od pacientov s krvou podliatymi očami. „Ako spávate?“

„Oveľa lepšie, a to len vďaka vám!“

„Vážne?“ Snažím sa neznieť príliš prekvapene, ale je ťažké nevyhrákať: *Ja som predsa vôbec nič neurobila.*

„Áno!“ žiarivo sa na mňa usmeje. „Každý mi len neustále predpisoval tabletky na spanie, ale vy ste sa so mnou naozaj rozprávali. A čo je ešte dôležitejšie, aj ste ma *vypočuli*. A tak som si uvedomila, že nemôžem spať, pretože mi tak veľmi chýba pán Fúzik. Zomrel pred polrokom.“

Ach, tento *kocúr*. Teraz to už dáva zmysel. „Veľmi rada som pomohla.“

Usmeje sa so zaslzenými očami. „Po rozhovore s vami som si šla kúpiť nového kocúrika. Odkedy mám doma

pána Murka, spím ako zabitá. A to len vďaka vám. Pretože ste si na mňa urobili čas a vypočuli ste ma.“

Čo na to povedať? Som študentkou medicíny, čiže ešte nemám veľa vedomostí, ale zato mám veľa času, ktorý môžem tráviť s pacientmi. A to je dobre, pretože pani Pritchettová sa rozhodla ukázať mi asi päť miliárd fotiek svojho nového kocúrika.

„A ešte,“ povie, keď si dopozeráme fotky, „som vám z vďaky chcela niečo darovať!“

Darček? To vážne? Teda, nič vzrušujúcejšie sa mi za posledné dva roky asi nestalo.

Nadšenie však trochu opadne, keď sa pani Pritchettová postaví zo stoličky. A povedala by som, že úplne vyprchá, keď prinesie nejaký obrovský obraz. Ani som si ho tam vzadu nevšimla. Maľba bola otočená k stene, ale teraz ju už vidím.

Je to portrét kocúra.

A je skoro taký veľký ako ja.

„Tento obraz pána Fúzika som si objednala,“ povie pyšne pani Pritchettová. „A rada by som vám ho dala.“

„Fíha,“ poviem. „Nuž, vďaka!“

Na obrovskom portréte sa pýši čierny kocúr. Očividne je v nadživotnej veľkosti, teda pokiaľ nebol pán Fúzik rys alebo možno malý lev. A prečo sa na tom obraze tvári tak *nahnevane*?

„Vyzerá ako skutočný, však?“ spýta sa pani Pritchettová.

Áno. Naozaj vyzerá, že čoskoro vyskočí z obrazu a uhryzne ma.

Vynesiem obraz z ordinácie. Netuším, kde si ho v tom svojom miniatúrnom byte zavesím. Zatiaľ ho nechám na chodbe.

Doktor Uspávač pracuje v kancelárii, ktorá je vedľa miestnosti, kde som sedela s pani Pritchettovou. V jeho kancelárii je stôl a na ňom počítač. Doktor ťuká do klávesnice. Zaklopem päťou na otvorené dvere, a keď ma zbadá, vysunie si polmesiacové okuliare na čítanie vyššie na nos a pousmeje sa.

„Zdravím, Amy.“ Doktor Uspávač vždy hovorí pokojným hlasom, ktorý je skoro až monotónny. Podľa mňa by väčšinu svojich pacientov dokázal uspať len tým hlasom. Pravdepodobne po vyšetrení ihneď zaspia v aute, možno už pri šoférovaní. „Ste pripravená?“

„Áno,“ poviem.

„Tak dobre. Povedzte mi o pani Pritchettovej.“

Prečítam mu z malého zápisníka poznámky o pani Pritchettovej. Doktor Uspávač ma potichu vníma a vo vhodných momentoch občas trochu zavrčí. Spomeniem mačací portrét, dúfajúc, že si ho bude chcieť zobrať, ale také šťastie nemám.

„Takže,“ poviem. „To je všetko.“

Doktor Uspávač si hlbavo pohladí bielu koziu briadku. „A ako sa máte vy, Amy? Zdá sa, že toho tiež veľa nenaspíte.“

Má pravdu – túto noc som sa nevyspala. Určite mám pod očami obrovské vačky. „Len som trochu nervózna, lebo mám dnes v noci prax na oddelení D.“

„Aha, tak to dáva zmysel.“ Nevieť, či by ma malo znepokojiť, že je podľa neho normálne polovicu noci prebdiť kvôli nočnej službe na uzamknutom psychiatrickom pracovisku. „Na oddelení D to môže byť náročné. No myslím, že dnes sa toho veľa naučíte. Ktorý lekár bude mať službu?“

„Doktor Beck.“

Uznanlivo prikývne. „Jeden z najlepších psychiatrov, akých poznám. A vynikajúci učiteľ. Dnes večer sa vám to bude páčiť.“

O tom dosť pochybujem.

„Nemáte sa čoho báť,“ povie tým pokojným, sebaistým hlasom. „Pamätajte si, že budete mať kód, s ktorým môžete opustiť oddelenie. Môžete odísť kedykoľvek.“

Pravda. Evidentne existuje nejaká klávesnica, do ktorej zadám šesťmiestny kód a zamknuté dvere psychiatrického oddelenia sa otvoria. Ja si však nedokážem zapamätať ani telefónne číslo a to má len o jednu číslicu viac. Čo ak ten kód zabudnem a uviaznem tam? *Čo urobím potom?*

Pokojne sa usmeje. „Za posledné dva týždne ste tu odviedli skvelú prácu, Amy. Všetci pacienti vás chvália. Vraj ste skvelá poslucháčka. Mnoho študentov občas zabudne, že psychiatrickí pacienti sú iba ľudia ako všetci ostatní. Chcú sa len uzdraviť a súčasťou vašej lekárskej povinnosti bude poskytnúť im tú najlepšiu možnú starostlivosť.“

„Ja viem.“

Nakloní hlavu nabok a ohľaduplne sa na mňa pozrie, ako to obvykle robí. „Čoho sa tak bojíte, Amy?“

„Len mám pocit, že by to tam mohlo byť... nebezpečné.“

„Bude to v poriadku.“ Upriami na mňa vlhké modré oči. „Všetci pacienti sú vďaka liekom pod kontrolou. Nie je sa čoho báť.“

To znie ako lož. Ak by boli všetci pod kontrolou, to oddelenie by nebolo uzamknuté, no nie?

To však nie je hlavný dôvod, prečo sa bojím noci na oddelení D. Nemôžem povedať doktorovi Uspávačovi, prečo som sa v skutočnosti celú noc len vrtela v posteli. Nikomu nemôžem povedať, prečo ma oddelenie D tak veľmi desí.

„Počujte.“ Doktor Uspávač sa pozrie na zlaté hodinky na zápästí. „Čo keby som sa o pani Pritchettovú postaral ja a vy by ste odišli skôr? Trochu si oddýchnite, kým pôjdete na oddelenie D.“

Trochu času pre seba by sa hodilo. Už ho veľa nemávam. „Ďakujem vám pekne,“ poviem.

Žmurkne na mňa. „Samozrejme. A nebojte sa. Keď prídete na oddelenie D, zistíte, že to tam nie je také hrozné. Sľubujem.“

Musím si zahryznúť do jazyka, aby som mu nepovedala pravdu. Pravda totiž je, že ja už som na oddelení D bola. Skoro pred desiatimi rokmi.

Vtedy tam bola pacientkou moja najlepšia kamarátka.

Doteraz si pamätám, aké mala dolepené vlasy a divý pohľad, keď som ju prišla navštíviť. Už viac nevyzerala ako moja najlepšia kamarátka, ale skôr ako divé zviera uväznené v klietke. To, čo ma však rozrušuje najviac a na čo nikdy nezabudnem, sú slová, ktoré na mňa vyprskla len chvíľku pred tým, ako som utiekla z oddelenia a zaprisahala som sa, že už sa tam nikdy nevrátim:

To ty by si tu mala byť zavretá, Amy.

2

Nasledujúcich trinásť hodín života strávim na uzamknutom psychiatrickom oddelení.

Sedím v sivej toyote, ktorú má moja spolubývajúca Gabby z tretej ruky (najprv patrila jej otcovi, potom bratovi a teraz jej – čoskoro však určite skončí na skládke), a snažím sa na to nemyslieť. Ochotne mi ponúkla, že ma odvezie do nemocnice na moju službu, ktorá sa začína presne o dvadsať minút. Cítim sa, akoby som odpočítavala minúty do svojej popravy.

„Už sa toľko neboj, Amy,“ povie mi Gabby. Ona mala posledné dva týždne na oddelení D denné služby a vôbec nechápe moje obavy. Dokonca prvý týždeň praxovala s doktorom Beckom a veľmi si ho obľúbila. „Bude to v pohode.“

Teraz sa však bojím ešte viac, pretože Gabby práve prefičala cez stopku a ani si to neuvedomila. Gabby je asi druhá najhoršia šoférka na Long Islande (tou prvou som ja, samozrejme). Ak by však Gabby nabúrала do nejakého stromu, mala by som aspoň výhovorku, prečo som nemohla ísť na prax. Prvý raz dúfam, že budeme mať škaredú nehodu.

Dobre, možno nie *škaredú*. Stačilo by niečo dostatočne zlé na to, aby som nemusela ísť do nemocnice. Možno

zlomená kosť, nejaká nepodstatná, ako napríklad v maľičku.

„S kým máš dnes službu?“ spýta sa Gabby.

„So Stephanie.“

„Super!“ rozžiari sa jej tvár. „Stephanie je skvelá. To budeš mať dokonalé.“

V tomto s ňou musím súhlasiť. Stephanie Margoliso-
vá je jednou z mojich najrozumnejších spolužiačok. Je to
typ, s ktorým sa chcete noc pred skúškou učiť, pretože stále
všetko vie, ale nepovyšuje sa nad ostatných. Vždy dokáže
ľudí upokojiť. Hneď mám lepší pocit, keď viem, že so mnou
bude dnes praxovať.

Gabby si prehrabne husté čierne kučery, ale na chvíľu
sa jej v nich zasekne ruka a ja sa vážne vydesím, že budem
musieť schmatnúť volant a šoférovať namiesto nej, kým si
ona vyslobodí prsty oboma rukami. Nakoniec to však ne-
jako zvládne sama.

Na stehne mi zavibruje mobil. Keď ho vytiahnem, všim-
nem si, aké mám otrasne obhryzené nechty – aj teraz by
som si ich bola obhrýzala, ak by ešte bolo čo. Z obrazovky
na mobile na mňa hľadí meno Cameron Berger. Hneď nato
sa objaví správa:

Ahoj.

Myslela som si, že už mi nič nemôže zhoršiť náladu, ale
predsa som sa mýlila. Esemeska od môjho bývalého priateľa,
ktorý sa so mnou nedávno rozišiel, a to veľmi ponižujú-
cím spôsobom.

„Kto ti píše?“ spýta sa Gabby.

„Cameron,“ odpoviem.

Vystrúha grimasu. To Gabby mi podávala vreckovky, keď sme sa rozišli, a dokonca mi aj pomohla založiť malú vatru, do ktorej som nahádzala všetky veci, ktoré si u mňa Cameron nechal. „Čo od teba ten debil chce?“

„Napísal ,ahoj!.“

„Že sa nehanbí!“ Položí ruku na klaksón, asi preto, aby vystrašila chlapíka pred nami, ktorý však nerobí vôbec nič zlé. „Dúfam, že sa mu nechystáš odpísať.“

„Jasné, že nie.“

„Nechápem, prečo si ho jednoducho nezablokuješ!“

Má pravdu, mala by som si ho zablokovať. A aj to urobím. Možno zajtra.

Zabočíme za roh a zjaví sa pred nami nemocnica – je to nový komplex vybudovaný do okrúhleho tvaru, v ktorom lôžkové oddelenia tvoria slučku. Vyzerá veľmi moderne, akoby sme žili v blízkej budúcnosti. Posledné dva roky som chodila do nemocnice na rôzne hodiny: na anatómiu, fyziológiu, patológiu, mikrobiológiu a podobne. Teraz však konečne používame nemocnicu na to, na čo bola navrhnutá: aby sme videli pacientov a naučili sa, ako sa stať lekármi. O tomto som celý život snívala.

Nikdy som však nesnívala o tom, že by sa zo mňa stala psychiatricka. Z tých všetkých špecializácií, ktoré som zvažovala, je to jediná, na ktorú som ani len nepomyslela.

Gabby prudko zabrzdí pred rušným vchodom do nemocnice. Takmer narazila do nejakého muža na vozíčku. „A sme tu!“

„A sme tu,“ zopakujem. V lone mám hnedé papierové vrečko, v ktorom je syrový sendvič a balíček čipsov, ktoré som našla v kuchynskej skrinke. Vrečko sa mi krčí pod rukami.

„Neboj sa,“ povie. „Budeš v pohode.“

„Napíšem ti, keď budem vnútri.“ Chcem dodať: *Ak by som sa ti neozývala každú hodinu, pošli po mňa pomoc.*

„Vieš...“ Gabby si obtáča prameň čiernych vlasov okolo prsta. „Nie je tu dobrý signál. Vlastne... nie je tu žiadny signál.“

Zísam na ňu. Nemyslela som si, že by som mohla mať z dneška ešte horší pocit, ale tu to máme. „To si mi nepovedala!“

„Už aj tak si bola vystresovaná. Nechcela som to zhoršovať!“

Opriem si hlavu a ofučím sa. „Aspoň som sa na to mohla pripraviť.“

„Pozri,“ hovorí, „ak pôjdeš do dennej miestnosti a zdvihneš mobil smerom k oknu – myslím to tak, že sa ho musíš dotknúť –, tak ti nejaký signál naskočí.“

Zrejme strávim väčšinu noci v dennej miestnosti s mobilom pritlačeným k oknu.

„Ráno po teba prídem,“ povie Gabby. „Presne o siedmej. Pôjdeme na palacinky.“

Cítim sa previnilo, pretože sa sem bude Gabby trepať v sobotu o siedmej ráno, ale na druhej strane, to ona chcela, aby sme tento rok vozili jedna druhú na prax. Zatiaľ mi tento experiment pripadá celkom neúspešný, ale stále na tom pracujeme. A okrem toho tá predstava, že ráno naskočím ku Gabby do auta a pôjdeme do miestneho bistra na palacinky, je aspoň nejaké svetlo na konci tunela.

„Dobre,“ odpoviem, ale z auta nevystúpim. Ani sa na sedadle nepohnem.

„Amy.“ Zamračí sa na mňa. „Musíš sa upokojiť. Čoho sa tak bojíš?“

To isté sa ma pýtal aj doktor Uspávač. Otvorím ústa, lebo najradšej by som jej všetko povedala, ale zároveň viem, že nemôžem. Len jedna osoba pozná pravdu a to je Jade. Nikomu inému to povedať nemôžem. Ani rodičom, ani Gabby... nedokázala som to povedať ani Cameronovi, keď som ešte nevedela, že je taký idiot.

„Čo ak sa,“ poviem potichu, „na konci služby pomýlia a pomyslia si, že som jednou z pacientok, a nepustia ma preč?“

Gabby na mňa chvíľu zíza. Po chvíli sa však poriadne rozosmeje. Je to ten búrlivý smiech, ktorý je pre ňu typický, a zvyčajne sa potom začnem smiať aj ja. Dnes však nie. „Bože, Amy, ty si ale vtipná.“

Myslí si, že si z nej uťahujem.

Zdvihnem zrak a pozriem sa na pätnásťposchodovú nemocničnú budovu, ktorá sa nado mnou týči. Hoci je júl, asi sa blíži dážď, pretože slnko už na oblohe zapadlo a popri nemocničnej streche sa tvoria ťažké sivé mraky. Vyzerá to tak temne. Ešte nikdy som sa ničoho takto nebála.

Asi mi len šibe. To, čo sa stalo, bolo už veľmi dávno. V skutočnosti je to len vzdialená spomienka.

Bude to v pohode.

3

PRED ÔSMIMI ROKMI

Zbožňujem tento svet. Fakt veľmi.

Nikdy som nebola veľmi na svetre, ale tento od-
tieň ružovej sa dokonale hodí k mojej pleti. A keď
prejdem rukou po tej hebkej látke, je to, akoby som sa do-
týkala oblaku. Len sa otáčam a obdivujem v zrkadle v ruš-
nom obchode Ricardo's v nákupnom centre.

„Ten sa ti *hrozne* hodí.“

Trochu poskočím, keď začujem hlas svojej kamarátky,
Jade Carpenterovej. Je naozaj veľmi hlučná a výrazná, čiže
je vtipné, že sa občas dokáže takto zakrádať ako nejaký
nindža. Otočím sa a všimnem si, že stojí za mnou a neisto
sa opiera o rad modrých džínsov veľkosti XS, ktoré by jej
pravdepodobne boli veľké.

„Myslíš?“ spýtam sa. Znova sa dotknem látky.

„Áno!“ Jade si odhrnie prameň rovných blond vlasov za
ucho. Dnes ráno si dala príliš veľa mejkapu a bojím sa, že
keď najbližšie žmurkne, jej mihalnice mi dajú facku. „Nik-
dy si pre seba nič nekupuješ, Amy. Stále nosíš to isté.“

Nie je to úplná lož. Áno, väčšinou chodím v modrých džínsoch a nadrozmerných mikinách s kapucňou. Ja mám však mikiny s kapucňou *rada*. Sú teplé a príjemné, a ak prší, stačí si tú kapucňu nasadiť. Je to dokonalý kus oblečenia!

„Kúp si ho,“ povie Jade. „Ver mi.“

Po tých múdrych slovách sa Jade vyberie nakupovať veci pre seba. Určite odíde z obchodu minimálne s jedným novým kúskom, možno aj dvomi. A s nejakou bižutériou. Ako vždy.

Možno by som pre zmenu mala urobiť to isté. Mama mi dala nejaké peniaze – dve voňavé dvadsaťdolarovky, ktoré som načala pri kúpe broskyňového ľadového čaju (môj úplne najobľúbenejší nápoj na svete), ale zvyšok mám stále v peňaženke. Mohla by som si kúpiť sveter. Aspoň by som mala konečne niečo pekné, nielen mikiny s kapucňami. Bolo by super predviesť sa v pondelok v škole v tom svetri.

Chytím cenovku, ktorá visí z rukáva. A padne mi sánka.

Tak dobre, dnes si tento sveter *nekúpim*.

Nemôžem si ho vziať, a tak ho dám späť na vešiak a zastrčím ho dozadu na stojan s oblečením. Snažím sa potlačiť svoju túžbu. Ako môže sprostý sveter stáť tak veľa peňazí? Je to predsa len kopa priadzí, no nie? Musím odísť, kým sa naň priveľmi nenaviažem.

Stojím uprostred obchodu a snažím sa nehladkať ten zakázaný sveter. Vtom si všimnem dievčatko na opačnej strane stojana. Má tak šesť alebo sedem rokov, ružové šaty rovnakej farby ako ten sveter a okolo tváre blondavé kučery. Je rozkošná, hlavne jej štrbavý úsmev, keď sa na mňa pozerá.

„Ten sveter by sa ti hodil,“ povie tým sladkým dievčenským hláskom.

„Ó, vďaka,“ odvetím.

„Mala by si si ho kúpiť.“

S lútosťou sa na dievčatko pozriem. „Bohužiaľ, je príliš drahý.“

Zahľadí sa na mňa. Oči olemované tmavými mihalnicami má celkom modré ako dva malé bazény plné čistej morskej vody. „Tak si ho jednoducho vezmi,“ povie.

Čože?

Zízam na ňu a hovorím si, že som asi zle počula. Ktovie, kde má rodičov. Také malé dievča by nemalo chodiť po obchodoch samo, alebo áno? „Prosím?“

Dievčatko na mňa opäť vystrúha štrbavý úsmev. „Nikto si to nevšímne,“ povie. „Je to veľký obchod. Ten sveter im nebude chýbať.“

Má pravdu. Obchod je obrovský. A na pľaci sa pohybuje veľmi málo zamestnancov. Ak by som ten sveter napchala do batoha, nikto by si to nevšimol. Mohla by som odtiaľto odísť aj so svetrom a nič by ma to nestálo.

To by som však nedokázala. Bola by to predsa krádež! Nikdy v živote som nič neukradla, ani len žuvačky. Nemohla by som ukradnúť *sveter*.

Kým stihnem tomu dievčatku vysvetliť, že kradnúť je zlé, schmatne ma za predlaktie niečia ruka. Jade stojí vedľa mňa a v modrých očiach so žltými ťlakmi má divoký pohľad. Popraví si oblúbenú červenú kabelku na pleci.

„Počuj, Amy,“ povie. „Ja už som hotová. Poďme preč.“

Ani nestihnem namietat' a Jade ma už ťahá smerom k východu. No asi to tak bude lepšie. S tými tridsiatimi

siedmimi dolármi a drobnými, čo mám v peňaženke, by som si tu aj tak nemohla nič kúpiť.

„Chceš ísť do Sally's?“ spýtam sa, kým sa prepletáme o východu cez stojany s oblečením. „Majú lacnejšie veci.“

„Jasné. Môžeme.“

„Alebo si možno pôjdem dať ďalší broskyňový ľadový čaj.“

Jade sa zasmieja. „Ak by som ťa tu teraz rozrezala, tak by podľa mňa tvoju krv tvoril z deväťdesiatich percent broskyňový ľadový čaj.“

Nuž, čo na to povedať? Milujem ten čaj. Sú aj horšie ne-resti.

Dorazíme k východu. Jadine štíhle prsty sú stále obmotané okolo môjho zápästia. Keď vyjdeme von, rozozvučí sa silný alarm. Od prekvapenia ostanem stáť na mieste. Jadin úchyt sa zosilní.

„Utekaj,“ prikáže mi.

Ani neviem ako, Jade a ja sa rozbehneme preč. Spoza nás kričí nejaký hlas, aby sme zastavili, ale je jasné, že teraz už zastaviť nemôžeme. Bežíme cez nákupné centrum po medzi rodiny s deťmi a raz sa mi takmer podarí potknúť o nejaký kočík. Jade skoro zrazila na zem nejakú paniu s paličkou. Potom ešte dvakrát zabočíme, Jade ma stiahne do zákutia a konečne prestaneme bežať.

Jade síce zhlboka dýcha, ale zároveň sa smeje. Líca má jasnorožové a odfarbené blond vlasy má celé strapaté. „Pannebože,“ povie.

Objímam si hrud'. Pichá ma v boku, tak si to miesto masírujem. „Čo to malo znamenať?“ spýtam sa, hoci sa obávam, že odpoveď už poznám.

Jade otvorí červenú kabelku. Nazriem dnu a zbadám košelu, z ktorej visí cenovka.

„Jade!“ vykriknem. „Nemôžem uveriť, že si to ukradla!“
Mykne plecami. „Ten obchod bol strašne drahý. Nemala som na výber! Veď o nič nejde.“

S Jade sme kamarátky od prvého dňa v škole. Mali sme totiž na sebe presne tie isté šaty – biele s ružovofialovým srdiečkom na hrudi. Od deviatich do jedenástich rokov sme každý víkend prespávali jedna u druhej a vie o každom chlapcovi, ktorý sa mi kedy páčil. Prisahala, že si moje tajomstvá vezme do hrobu. Už nikdy nebudem mať takú dobrú kamarátku, akou je Jade Carpenterová.

V poslednom čase mám však pocit, že ju už skoro nepoznám. Kedysi bola viac ako ja: mala rada školu, čítanie a dodržiavala pravidlá. Počas posledného roka má však stále nejaké šialené nápady. Minulý rok mi napríklad zavolala o druhej ráno a spýtala sa, či sa chcem vlámať k pani McCloskeyovej a ísť sa kúpať do jej bazéna nahá! Nie, nechcela som.

„Nemala by si krahnúť, Jade.“ Nechcem vyznieť trápne a poučovať ju o tom, že krahnúť sa nemá, a tak len poviem: „Čo ak ťa chytia?“

Iba mávne rukou, akoby ju to vôbec netrápilo. *Mňa* to však trápi. Budúci rok sa budeme hlásiť na vysoké školy. Nechcem na prihláške vysvetľovať pokutu za krádež.

„Všetci krahnú.“ Jade sa na mňa uprene pozrie. „Mala si si zobrať ten sveter. Veľmi sa ti hodil.“

Odfrknem si. „Vieš čo, aj to dievčatko mi hovorilo, že si ho mám zobrať. Verila by si tomu?“

Jade vytiahne z kabelky tú košeľu, zdvihne ju pred seba a začne obdivovať lesklý nápis na prednej strane. „Aké dievčatko?“

„To blondávané dievčatko, ktoré pri mne stálo.“

„Ja som pri tebe žiadne blondavé dievčatko nevidela. O čom to hovoríš, Amy?“

Prevrátim oči. Jade nemá práve orlí zrak. Ako si však nemohla všimnúť to dievčatko? Vytŕčalo predsa z davu v tých ružových načuchraných šatách. Bolo tam celkom samo. A stálo priamo pri mne.

Alebo nie?